

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutí porušuje onu normu svrchu cit. § 7, podle které učitelským osobám, jejichž vysvědčení učitelské způsobilosti bylo antidatováno, sluší čítati služební dobu od prvního dne měsíce následujícího po vykonání zkoušky učitelské dospělosti; jediná zákonná podmínka tohoto zápočtu — antidatování vysvědčení — jest v daném případě splněna, a požaduje-li úřad dalších podmínek, jež prý jsou nesplněny, činí tak libovolně a v rozporu se zákonem. Ostatně zšř za souhlasu min. škol. vydala k zák. č. 222/1920 výnos ze 16. prosince 1921 č. 47.000, kdež ve hlavě B, odd. I., b 1, odst. 3. doslovně se ustanovuje, že oněm učitelům, jímž po rozumu § 7 zák. č. 470/1919 bylo vysvědčení učitelské způsobilosti datováno se zpětnou platností, čítá se počáteční služba od prvního dne měsíce, následujícího po vykonání zkoušky učitelské dospělosti. Tento publikovaný výnos stal se součástí platného práva veřejného.

Na sporu jest tu jedině výklad právní normy závěrečné věty § 7 zák. č. 470/1919, která zřejmě vztahuje se na st-le, jakožto učitele, kterému podle první věty tohoto § bylo antidatováno vysvědčení učitelské způsobilosti. Podle závěrečné věty cit. § 7 dlužno započítati všechna léta vojenské služby i dosavadní školské praxe do služebního postupu podle zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. tak, jako kdyby byl učitel nastoupil službu prvního dne měsíce, následujícího po výkonu zkoušky dospělosti. Úřad tuto normu vykládá v ten rozum, jakoby bylo lze započísti jen takový čas, po který reflektant skutečně sloužil buď u vojska aneb ve školství. Nss nesdílí tohoto právního stanoviska a jest totožného názoru jako stížnost, totiž že jakožto vojenská služba a dosavadní školská praxe čítá se — za ostatně daných podmínek, o které tu není sporu — veškeren čas počínajíc prvním dnem měsíce po vykonání zkoušky dospělosti následujícího, při čemž nezáleží na tom, jak reflektant právě ztrávil určité díly té doby, zejména připadlo-li snad něco z ní na školské prázdniny. Vzhledem ke zcela jasnému znění § 7 cit. zák. nelze přihlížeti k okolnosti, že jde o výhodu, která zhusta není vyvážena časovou ztrátou, kterou dotyčná učitelská osoba poměry válečnými utrpěla. Ostatně by jinaký výklad vedl k důsledku, že by obrat »tak jakoby etc.« neměl vůbec významu. — — —

Č. 4091.

Učitelstvo. — Veřejní zaměstnanci: * Nárok na diety podle usnesení ministerské rady z 19. července 1919 není vyloučen již tím, že státní zaměstnanec (učitel národní školy) není ženat.

(Nález ze dne 6. listopadu 1924 č. 19.203.)

Prejudikatura: Boh. 3862 adm.

Věc: Viktor Th. v Z. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o diety.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l byv výnosem mor. zšr-y ze 16. června 1921 přeložen z B. do Z., zažádal za přiznání diet z důvodu, že z nedostatku bytů v novém působišti nemohl tam přestěhovati z Brna společnou domácnost svobodného, zdílenou dosavad s matkou. Opřel svůj nárok o předpis § 10 zák. par. a výn. min. fin. z 2. srpna 1919 č. 14289 v souvislosti s výnosem téhož z 3. února 1919 č. 1643 pres.

Tuto žádost zamítla zšr z důvodu, že předpisy diet z důvodu dvojí domácnosti při překládání z úřední moci do jiného služebního místa vztahují se toliko na ž e n a t é, nikoli na svobodné státní úředníky a učitelské osoby.

Rekurs proti tomu výroku podaný, v němž st-l znovu poukazuje na předpisy, uvedené v žádosti, a vytýká, že úřad mohl tak, jak se stalo, rozhodnouti jen z neznalosti těchto předpisů, zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím jakožto neodůvodněný.

Rozhoduje o stížnost řídil se nss těmito úvahami:

Nař. rozhodnutí, neuvádějíc zvláštních důvodů, přijímá takto za své ono odůvodnění, které připojila výroku zšr. Tato »předpisů o přiznání diet z důvodu dvojí domácnosti při překládání z úřední moci do jiného služebního místa«, jichž se ve svém výroku dovolává, nespécialisuje, není však důvodu usuzovati jinak, než že má na zřeteli předpisy, které s k u t e č n ě pro uvedenou otázku existují, kterých v podstatě dovolával se st-l ve správním řízení a na které k zdůvodnění uplatňovaného nároku poukazuje i stížnost k nss podaná. Jde o předpisy tyto:

Min. škol. výnosem z 23. dubna 1919 č. 1643 pres. mezi jiným přiznává stát. úředníkům diety, byli-li převzati do čsl. služeb z Rakouska a nemohli-li, nastupující svou novou službu, svoji domácnost, kterou měli s manželkou, dětmi, rodiči nebo sourozenci v Rakousku přestěhovati do nynějšího působiště.

Ministerská rada dne 19. července 1919 usnesla se na předpisech, které min. škol. pro svůj obor uvedlo v známost výn. z 31. srpna 1919 č. 3399 pres. (st-l ve správním řízení dovolával se obdobného výn. min. fin.). Uvedeným usnesením ministerské rady byla mezi jiným svrchu uvedená výhoda státních úředníků z Rakouska převzatých rozšířena s účinností ode dne 28. října 1918 na zaměstnance převzaté z výslužby (trvalé neb dočasné) a ze služeb samosprávných nebo soukromých, jakož i na všechny případy nezaviněného přeložení do jiného služebního místa z moci úřední.

Podle ustanovení § 10 al. 2 paritního zák. č. 274/1919 nárok učitelů národních škol na pravidelné diety řídí se předpisy vydanými o tom pro státní úředníky, kterýmižto předpisy, poněvadž zákon jejich kvality neomezuje, sluší rozuměti i výnosy, nemající povahy n a ř í z e n í (srovnej nál. Boh. 3862 adm.)

Po rozumu těchto předpisů mohl by příslušet st-li nárok na diety ze svrchu uvedeného titulu, t ř e b a s i n e b y l ž e n a t a běželo o nepřestěhovanou domácnost toliko s matkou. Vycházel-li úřad přes to z právního názoru, že bylo tu předpokladem dietního nároku, aby šlo o učitele ž e n a t é h o, octl se v rozporu se zákonem, stížnost to právem namítá, a slušelo napadené rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž ovšem tento soud mohl se zabývati řešením otázky, zda jsou v konkrétním případě dány ostatní podmínky sporného nároku.